

Dimitar Milov was born in 1953 in the village of Topolnitsa, Bulgaria. He graduated International Economic Relations from the Institute of National and World's Economy and Business Administration from the New Bulgarian University.

He is the author of seven poetry collections, "A Poetic Primary Reader", "Man's Home" "Whisper of Poplar Trees", "Selected Illusions" "Miracle Called Life" etc. He writes children's books and satires as well.

He has translated from Persian into Bulgarian work by the Boets Bahar (Selected Poems), by Nima Yushidj and the Iranian poetess Parvin Atassami. He had specialized Georgian Language and Literature in the University of Tbilissi, Georgia.

His work has been translated into Russian, Georgian, and Slovak. He has won numerous poetic awards in Bulgaria.

Димитър МИЛОВ

ЧОВЕКО!

Човеко, виждам те забързан

отново с облачния сал.

И горд си, сякаш си завързал

на Бога левия сандал.

Навярно някой е оставил
за друг небесния адрес.
И пощальоните на слава
изглежда са в почивка днес.

А тук изпраща телеграми
със жълти листи есента –
за всички слънчеви измами,
за всяка лунна суета.

Отдавна знаеш, че небето
е мигнало със син клепач.
Земята е сълза, където
все търсим радости сред плач.

И няма изход, знай, защото
Бог тръшна своите врати...
Една прашинка във окото
на вечността – това си ти!

СЕДМИ ДЕКЕМВРИ

На Михаела

Зимата е приказна страна.
Тя на чудесата пази ключа.
Нещо много светло ще се случи
в тази белоснежна тишина.

Точно в този ден и в този час
с най-нетърпеливите минути,
във които с бели парашути
зимата
ще спусне
своя мраз...

В тази болница със спретнат вход
първороден вик ще екне лудо –
светъл знак за мъничкото чудо.
Чудото, наречено Живот!

ДЕН...

На Иван Есенски

Ден, донесен от врабчета, над тополите поляга.
Стихва болката в поета – шапка на тояга.

А в небесното корито злато слънцето промива.
Стихват две реки, които лятото изпива.

Върнал се дори за кратко в своя дом като бродяга,
истински се чувстваш, братко – шапка на тояга.

Няма клюки, ни обиди – тук от всичко си далече.
няма кой да ти завиди за мига ти вечен.

Тук тревичката прибира своята зелена шпага,
Няма да се дуелира – шапка на тояга.

Тук, далеч от суетата, за живот се всичко ражда.
Щом си пил от синевата, ще си с вечна жажда.

Ден, донесен от врабчета, над тополите избяга.
И остави на поета шапка и ... тояга.

* * *

ВАРИМ СЪС МАЙКА МИ РАКИЯ

във тази есен, тъй кахърна.

Кахърен съм и аз самият –

не мога лятото да върна.

Варим със майка ми ракия,

жаравата е огнен дансинг,
а пламъците – люта сприя,
играят нестинарски танци.

Варим със майка ми ракия,
на джибри се разнася мирис.
Какво ли ново ще открия
под слънчевия златен ирис?

Варим със майка ми ракия,
налива градус бяла нишка.
Но как съдбата да опия
с една синджирена въздишка?

Наздравница ще вдигнем скоро
за есенната щедрост ние...
Не ще се този миг повтори –
варим със майка ми ракия.